

zřízen v úmyslu, by na svém místě trvale zůstal, a protože prý přešel do veřejného statku, po případě do majetku oněch osob, do jichž pozemků byly vpuštěny pilíře. Místním ohledáním jest zjištěno, že příjezdy k mostu jsou ve veřejném statku a že i řečiště, nad nímž jest most, jest veřejným majetkem. Tvrzení, že pilíře byly vpuštěny do pozemků třetích osob, soukromých, neodpovídá tomuto zjištění. Okresní úřad politický v Těšíně jako oprávněný správce veřejného statku, na němž jest most vybudován, dal Mořici F-ovi k postavení mostu souhlas výnosem ze dne 21. srpna 1878 a uvědomil o tom i městskou radu v J. Most ten jest považovati za dočasnou stavbu, zřízenou na veřejném pozemku s úmyslem, že tam nemá zůstatí navždy. To plyne jednak z toho, že jest to most dřevěný, jednak z obsahu výnosu, jenž v odstavcích 1 až 6 zevrubně vyznačuje rozměry a způsob provedení a v odstavci 8 vyhražuje určitým oprávněným, vlastníkům pozemků na levém břehu řeky bezplatné spoluužívání mostu. Neplatí tedy o něm zásada »inaedificatio cedit solo« vyslovená v §§ 297, 418 obč. zák., nýbrž jest předmětem samostatným. Až do vydání třetí dílčí novely ke všeobecnému občanskému zákonu posuzovalo se nabytí vlastnictví k takovým superaedifikátům obdobně podle zásad o nabývání věcí movitých. An tedy Mořic F. se souhlasem politického úřadu svým nákladem most postavil, stal se jako vlastník materiálu i vlastníkem mostu, z tohoto materiálu zbudovaného (srov. také Randa, Vlastnictví z r. 1917 str. 270). Nejvyšší soud schvaluje právní názor odvolacího soudu o vlastnickém právu předchůdce žalující firmy Mořice F-a a odkazuje v tom směru k jeho správnému odůvodnění. Ohledně vlastnického práva žalující firmy nelze však souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že jest prokázáno již smlouvou z 11. června 1929. V odst. II. této smlouvy jest ovšem uvedeno, že Mořic F. prodává nynější žalobkyni též »most přes řeku L.«, což jest nesporně most, o který běží. To však o sobě nestačilo ku převodu vlastnického práva, neboť podle §§ 434—435 obč. zák. v doslovu třetí dílčí novely se ještě také vyžaduje, aby listina mající náležitosti §§ 432 a 433 obč. zák. byla uložena u soudu. Že tyto náležitosti byly splněny, nebylo prokázáno, ba ani tvrzeno. Vlastnické právo žalobkyně není tedy náležitě prokázáno. Leč to v souzeném případě nevádí, neboť žalobkyně, i když nepodala přesný důkaz svého vlastnictví, dokázala přece touto listinou platný právní důvod a pravý způsob, kterým nabyla držby mostu. K ochraně bezelstného a pořádného držení připouští nauka i prakse podle obdoby § 372 obč. zák. žalobu zápůrčí z domnělého vlastnictví (actio Publiciana negatoria). Žalobkyni jest pokládati za vlastníci proti každému držiteli, který nemůže udati žádný platný titul držby mostu aneb udá jen titul slabší. Žalovani bránili se námitkou vydržení práva jízdy po mostě a jest proto nutné tvrzení jejich přezkoumati. Odvolací soud právem považuje řízení za kusé, ježto nebyly provedeny důkazy potřebné k rozhodnutí o této námitce.

Čís. 12205.

Nelze povolití exekuci na užívací právo povinného ve smyslu § 504 obč. zák.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1932, R I 1043/32.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a vnučenou správou užívacího práva dlužníkov. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuce vede se na služebnost doživotního užívání zajištěnou na nemovitostech. Není sice blíže v exekučním návrhu uvedeno, o jaký druh užívacího práva jde, avšak vzhledem k tomu, že návrh uvádí výslovně, že jde o služebnost doživotního užívání, jest posuzovati přípustnost exekuce podle § 504 obč. zák. Podle něho záleží služebnost užívání v tom, že někdo jest oprávněn cizí věc bez porušení podstaty užívati jen pro svou potřebu. Podle § 507 obč. zák. nesmí však oprávněný podstatu věci, jejíž užívání se mu povolilo, změnit a nesmí užívací právo převést na jiného. Ježto exekvent používá výslovně pojmu užívání, nemůže sem spadati vůbec požívání podle § 509 obč. zák. Neměla býti proto exekuce povolena, neboť předpokladem § 330 ex. ř. jest, že jde o práva zcizitelná, nebo aspoň co do výkonu zpeněžitelná. I nejvyšší soud rozhodl (čís. 4218 sb. n. s.), že nelze vésti exekuci na práva ryze osobní, třebaže mají majetkovou hodnotu pro oprávněného, pokud nelze jich výkon svěřiti jinému.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel se snaží správně odůvodnění napadeného usnesení vyvrátiti tím, že právo užívání, na které vedl exekuci, bylo zřízeno na základě smlouvy jako právo věcné a že nejde tedy o právo ryze osobní. Právo užívání jest služebností, tedy právem věcným. Tato jeho povaha jest pro nepřipustnost exekuce bez významu, nýbrž rozhodným jest jen, že podle § 507 obč. zák. toto právo nemůže býti na nikoho jiného přeneseno. Povoluje exekuci může soud přihlížeti jen k obsahu návrhu a exekučního titulu. An v návrhu stěžovatel označil ono právo jako užívání a neuvedl podle povinnosti uložené mu v § 54 čís. 3 ex. ř. okolnosti svědčící proti tomu, že jde o právo ve smyslu § 504 obč. zák., nemohla naň býti povolena exekuce.

Čís. 12206.

V obchodním rejstříku nelze poznamenati, že byla podána žaloba o výmaz firmy.

Rejstříkový soudce není vázán usnesením procesního soudu, jímž se povoluje zápis do obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1932, R I 1028/32.)

Rejstříkový soud odmítl provést výkon zápisu povoleného procesním soudem, by bylo v rejstříku při firmě Eliška B-ová poznamenáno, že byla podána žaloba o výmaz této firmy. Důvody: Podle předpisu čl. 12 obch. zák. jest do obchodního rejstříku učiniti jen ty zápisy, které jsou nařizeny zákonem obchodním, po případě jiným zákonem. Poznámka, že byla podána žaloba o výmaz firmy z obchodního rejstříku, není nařizena ani obchodním, ani jiným zákonem. Článek 129